

Дѣла. (Смутена). Защо ме викашъ?

Мълчание.

Павелъ. Азъ мислѣхъ да не говоря повече съ тебе, защото той ми каза много нѣщо, но азъ все се съмнявамъ, може би. —

Дѣла. (Угорчена). Ти говори съ него по това?

Павелъ. Трѣбваше да се увѣря, добръ да разбере.

Дѣла. (Сломена и едва стои на крака).

Дълго мълчание.

Павелъ. (Слѣдъ дълбоко замисляне издига глава, промѣниль лице, като че умиление е обзело душата му). Дѣла... Но всичко това, което ми казвашъ ти, нали е било само едно увлѣчение.

Дѣла. (Мълчеливо го погледва).

Павелъ. Защо не ми говоришъ?

Дѣла. Защото не искамъ да те лъжа. Ти тѣй много си ми говорилъ за откровенността и тѣй откритъ си билъ къмъ мене, че ето днесъ, когато азъ сама бихъ желала да бъда прѣкрита — И за това нѣма да говоря, защото трѣбва да лъжа.

Павелъ. А азъ почвамъ да разбирамъ, че и лъжата е необходима по нѣкога, Дѣла! Разбирашъ ли ме, Дѣла?

Дѣла. (Добила смѣлость). Отъ тебе такива мисли!

Павелъ. (Съ болка и умиление). Сега азъ почвамъ да разбирамъ, че по-добръ би било цѣль животъ да си ме лъгала, отколкуто да знамъ... (Задъхва се при тая мисль). Ахъ, грозно е, нѣщо по-силно — убийствено е да знаешъ една истина, която... (Сломненъ, отпуска ржѣ, и приближава Дѣла). Ами сега, сега! Боже мой, какво ще прави азъ?